

Haderslev-Paris på 4 etaper

Efter lang tids forberedelse med lange træningsture sammen med Jørn, nåede vi endelig frem til 21. juli, hvor vi skulle starte vores tur til Paris. Starten gik fra Haderslev kaserne, hvor vi mødtes med de andre 21 "randonneurs". Vi var dermed i alt 22 mænd og en enkelt kvinde i gruppen. Starten gik kl. 21, og som sædvanligt blev der kørt i et vildt tempo ad cykelstien ned mod Kruså. Ret hurtigt uden for Haderslev blev Jørn og jeg efterladt, da vi simpelthen ikke ville bruge kræfterne i det vilde tempo. Der var jo trods alt over 1000 km forude, og der var fornuft i at økonomisere med kræfterne. Inden vi nåede Kruså havde vi da også samlet flere op fra frontgruppen, som blev ramt af flere punkteringer. Efterhånden fik vi samlet en fin B-gruppe på 10 mand, og vi kørte derefter sammen helt til Paris. A-holdet var også på 10 mand og de kom fræsende forbi os flere gange. Lidt senere kunne vi så passere forbi dem igen, når de holdt for at klare en punktering. A-holdet havde 8-9 punkteringer på turen, mens vi på B-holdet kun havde en enkelt. Af de sidste 3 mand på holdet valgte 2 at køre i et langsommere tempo. Den sidste mand kørte helt sit eget løb, og vi så ham nærmest ikke undervejs til Paris.

Lige efter grænsen fulgte vi samme rute, som på klubturen til Borgwedel. Vi kørte også på en del af hjemtursruten ved Dannevirke, inden det gik videre mod sydvest. Det var simpelthen ideelle cykelveje, vi fulgte hele natten, og der var næsten ingen trafik på vejene. Efter ca. 200 km var vi kl. 05.15 i Glückstadt, hvor vi skulle med færge over Elben. Her skulle vi mødes med bagagevognen, der havde morgenmad med til holdet. Måske havde vi cyklet hurtigere end ventet, eller også havde servicefolkene sovet lidt for længe, for det ville tage mindst 1,5 time, inden vognen ville være fremme ved færgen. Vi ville absolut ikke vente, da vi var ved at blive ædt af myg ved færgeløbet. Bagagevognen skulle så indhente os senere, så vi kunne få en lidt sen morgenmad. Det blev imidlertid over middag, inden vognen indhentede os. Den slags klarer randonneurs uden at klage, for normalt må man jo klare sig med at købe noget spiseligt undervejs.

Efter ca. 300 km skulle vi igen med færge for at komme over floden Weser, og så gik det ellers videre på de stadig meget, hyggelige veje frem til første hotel i byen Bramsche tæt ved Osnabrück. Sidst på eftermiddagen var vi fremme efter 435 km i sadlen. Så var det ellers bare om at få et bad og få spist aftensmad og komme i seng og få hvilet til næste dags strabadser. Jeg var i seng kl. 20.10 og sov som en sten kl. 20.11.

Vækkeuret ringede kl. 04.20 og så var vi klar til morgenmad kl. 05. Der var rimelig disciplin på holdene og kl. 06 startede vi på 2. etape. En stor del af vejen kørte vi langs den hollandske grænse og vejene var stadig udmærkede. Det var en varm dag med op til 32 grader, og fødderne havde det varmt i cykelskoene. Alle klagede over at de fik ondt i fødderne i varmen, og folk tog skoene af, når der var en mulighed for det. Smerterne fra fødderne kunne imidlertid fjerne fokus lidt fra de ømme bagdele, så alt var ikke negativt. Varmen var den hårdeste modstander på den etape, og der blev virkelig indtaget store mængder væske. På et tidspunkt krydsede vi den hollandske grænse nær Venlo og senere kom vi ind i Belgien og nåede efter 299 km frem til vores hotel i Lanaken. Efter i alt 735 km på 2 dage havde de fleste lige behov for en enkelt øl inden aftensmaden. Ellers var det en gentagelse med aftensmad og så hurtigt i seng.

Dagen for 3. etape startede igen kl. 04.20 og grupperne var på cyklerne kl. 06. Nu skulle vi så cykle den første del af etapen på belgiske veje og der var problemer fra starten. Vi kunne ikke finde vej, GPS-erne viste nogle veje, som man ikke kunne cykle på. Vi forsøgte at finde alternative veje og endte på nogle stier, som man næsten ikke ville tillade i vintercup. Der var masser af diskussion i grupperne, og vi spildte en masse tid. På et tidspunkt endte vi inde i et industrikvarter, hvor der lå en cementfabrik. Der var cementstøv overalt og med vand på vejen lignede både cykler og ryttere hurtigt noget, der var blevet stænk-pudset. Vanskelighederne fortsatte i Liege by, som var utrolig svær at komme igennem. Problemerne med at finde vej og diskussionerne om alternativ rute og retning fortsatte og tiden gik. Efterhånden var vi nervøse for, at vi ikke kunne nå i mål inden for tidsgrænsen på 75 timer for en 1000 km-brevet (som reelt var 1050 km). Heldigvis kom vi efterhånden på bedre veje, specielt da vi krydsede den franske grænse og så kunne vi igen følge GPS-ruten. Der blev virkelig kørt hurtigt på den sidste del af etapen for at indhente de spildte timer. Efter 315 km var vi fremme ved hotellet kl. 21.20 i god tid inden for tidsgrænsen, der var kl. 24. A-holdet havde haft endnu mere besvær end B-holdet. De havde cyklet ca. 10 km længere og nåede først hotellet kl. 22.45. Trods dagens besværligheder var målet nået, og alle var i højt humør. 1000 km brevet-en var klaret og bortset fra 2, der måtte opgave undervejs, havde de 21 resterende nu kvalificeret sig til en forhåndstilmelding til næste års Paris-Brest-Paris.

Der blev lige skålet med en ekstra øl denne aften. Efter 1050 km var de fleste dog klar over, at næste dags 120 km ind til Paris godt kunne blive lidt pinefulde for de mishandlede bagdele.

Rejseelskabet Dini-Tours havde sørget for arrangementet på vores tur, og næste morgen kom deres gruppe på 52 deltagere til vores hotel, for at vi kunne cykle de 120 km i samlet flok ind til Paris. Dini-Tours gruppen startede i Fredericia, men kører ellers ca. samme rute som vi fulgte. Turen var dog opdelt i 8 etaper. Med 75 deltagere i feltet kørte vi en slags paradekørsel ind mod Paris, men der blev dog cyklet i frisk tempo. Efter 55 km kom vi til en lille landsby og her havde servicefolkene fra Dini-Tours rejst telte, opstillet borde og bænke og havde masser af lækker mad og drikkevarer klar til en super frokost. Det var lidt imponerende at blive modtaget med musik og klapsalver fra hele Dini-teamet. Vi kunne så konstatere, at denne service fik Dini-rytterne faktisk 2 gange dagligt på hele turen fra DK. Efter den fine frokost gik turen videre og fra en af forstæderne kørte vi ca. 20 km på en ret kuperet cykelsti langs en kanal ind mod Paris. Den sidste del af etappen foregik på Champs-Élysées, og i den heftige biltrafik var det med at holde sammen på flokken. Der blev cyklet over for rødt mange gange og der blev råbt Kør! – Kør! hele tiden for at få alle med. Det var ret vildt med råb og hujen, når 50 mænd og 25 kvinder kommanderer på samme tid. Efter at have rundet Triumfbuen drejede vi fra og kom gennem et virvar af busser og mennesker langs Seinen, hvor de mange turist-sejladser på Seinen starter og slutter. Her skulle vi samles op af bussen, og det var åbenbart opsamlingssted for mange cykelhold. Vi mødte bl.a. holdet fra Papuga Rejser og kunne holde et lille CCM-velkomstmøde med Agnes. Afslutningen på turen skulle markeres og her var det igen imponerende, at servicefolkene fra Dini-Tours havde været hurtige og havde fået flyttet og opstillet hele "teltbyen" ved bredden af Seinen. Her kunne vi fejre afslutningen med et glas champagne og nyde diverse lækkerier.

Cyklerne blev læsset i en trailer, og vi trætte ryttere blev fragtet til vores hotel, hvor vi skulle være 2 dage (uden at cykle). Den næste dag tog Jørn og jeg metroen ind til hjertet af Paris og legede turister og så på diverse seværdigheder. Det var godt at vandre rundt og holde de trætte ben i bevægelse. Vi så masser af cykelgrupper fra forskellige lande køre på Champs-Élysées. Det er altså ikke kun i Danmark, at en cykeltur til Paris og til Tour de France er den store dille.

Sidste dag i Paris (søndag) skulle vi se afslutningen på Tour de France. Vi tog ind på Champs-Élysées midt på eftermiddagen og oplevede det helt store kommercielle halløj. Reklamekaravanen kommer igennem med alle bilhornene trykket i bund, der er råb og larm fra højtalerne i vognene. Der er masser af shops på fortovene, hvor man sælger souvenirs og andet overflødig til ågerpriser.

Endelig dukkede rytterne op. Vi stod ved Triumfbuen og havde regnet med at kunne se dem, når de kørte rundt i den store rundkørsel. Der var 4-5 rækker af mennesker foran os, og når rytterne passerede, virkede det, som om de alle løftede deres kameraer op over hovedet for at få et godt billede. Det eneste Jørn og jeg fik set var en masse arme og hænder. Heldigvis var der en storskærm, hvor vi kunne følge lidt med i, hvad der foregik. Det var dermed nærmest som at se afslutningen i TV derhjemme.

Da løbet var slut spurtede vi til metroen og tilbage til hotellet, hvorfra vi skulle med bussen kl. 20.30. Det var et effektivt, tysk busselskab og vi kørte uafbrudt i 12 timer, inden der var stop for morgenmad ved rasteplassen Holmoor nord for Hamborg. Vi nåede Haderslev kl. ca. 12 og fortsatte straks videre i bil til Fredericia for at hente vores cykler.

Vi nåede at cykle 1171 km på de 4 etaper. Vi fik ingen regn og havde flot vejr på hele turen. Selv under nat-kørslen kunne vi klare os med en kortærmet trøje. Regntøj, skoovertræk, vindjakke mv. kunne vi blot slæbe rundt med som unødvendig bagage. Man er selvfølgelig træt efter at have cyklet den lange distance, men turen blev dog ikke så anstrengende som ventet. Det var dels på grund af det flotte vejr og dels fordi vi fik en god nattesøvn i en rigtig seng mellem etaperne. Distancen og måden der blev kørt på er i sig selv en udfordring. Det er nærmest et arbejde, der skal udføres. Man fokuserer derfor meget på opgaven og glemmer at nyde de oplevelser som turen også indebærer. Det er faktisk først, når det hele er overstået, at man har overskud til at se turen som en positiv cykeloplevelse.

Efter turen og med en veloverstået 1000 km brevet mente Jørn og jeg, at vi nu havde sat en ny milepæl i CCM. Her måtte vi dog revurdere vores opfattelse. Arne Vedel har nemlig gennemført en 1000 km brevet 2 gange for mange år siden, dengang de fleste i CCM stadig havde 200 km som den længste distance.